

ת"פ 18108/07/12 - מדינת ישראל נגד חיים דלוגץ

בית משפט השלום בפתח תקווה
ת"פ 18108-07-12 מדינת ישראל נ' דלוגץ

בפני בעניין: כב' השופטת ניצה מימון שעשוע
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
חיים דלוגץ

הנאשם

גזר דין

הנאשם הודה, במסגרת הסדר דיוני, בעבירה של זיוף סימני זיהוי של רכב.

על פי כתב האישום, במהלך חודש 8/09 נשרף רכבה של בתו של הנאשם מסוג מזדה (להלן: **רכב הבת**). הרכב הועבר למוסך "אדנים" שבניהולו של הנאשם. בחודש 10/09 רכש הנאשם רכב מזדה אחר שהורד מהכביש ונמכר לצרכי פירוק בלבד והעבירו למוסך הנ"ל (להלן: **הרכב האחר**). בסמוך לאחר מכן, העביר הנאשם, יחד עם פחח המועסק על ידו במוסך, את סימני הזיהוי של רכב הבת, וביניהם מספר השילדה ולוחית הזיהוי של הרכב, לרכב האחר, באמצעות ריתוך שילדת רכב הבת על שילדת הרכב האחר.

לנאשם שתי הרשעות קודמות שאינן רלוונטיות, בתחום התכנון והבניה.

במסגרת ההסדר הדיוני הופנה הנאשם לשירות המבחן לעריכת תסקיר שיתייחס גם לנושא ההרשעה, כאשר התביעה הצהירה כי עמדתה להרשעה אך תבוא בדברים עם הסניגור לאחר קבלת התסקיר.

ניתן בעניינו של הנאשם תסקיר, ממנו עולה כי הינו בן 66 שנים, נשוי ואב ל-5 ילדים בוגרים. הנאשם עובד כמכונאי בחברת "מרכז אדנים דלוגץ בע"מ". התסקיר מתאר אורח חיים נורמטיבי, ניהול מוסך כעצמאי ולאחר מכן כשכיר במוסך החברה, שפתח בנו. התסקיר מתמקד במצבו הבריאותי של הנאשם, אשר סובל מתחלואות כרוניות שונות לרבות שיתוק חלקי בגפיו הגורם לו להתהלך באמצעות קביים, בעיית ראייה וכן תופעה נפשית של דכאון וחרדה בעקבות ההחמרה במצבו הבריאותי. כמו כן עולה כי אשתו חלתה במחלה קשה ועברה ניתוחים ותהליך שיקומי ממושך.

הנאשם נטל אחריות מלאה על הסתבכותו הפלילית והסביר אותה על רקע רצונו לעזור לבתו שרכבה נשרף להשמיש את הרכב, בלי ששקל את ההשלכות של מעשיו. הוא הביע חרטה ובושה ותאר את האירוע כחריג להתנהלותו.

שירות המבחן סבר כי הנאשם פעל על רקע היחלשות פיזית ורגשית ובמטרה להעלות את תחושת הערך העצמי שלו ולחוש משמעות בתפקודו ההורי בתקופה משברית. לא נראה כי מדובר בדפוסים עברייניים. ההתרשמות היתה כי הסיכון להישנות העבירה - נמוך.

שירות המבחן המליץ על הטלת של"צ בהיקף של 180 שעות כענישה חינוכית קונקרטיית.

אשר לשאלת ההרשעה, ציין שירות המבחן כי הנאשם אכן עובד היום כשכיר בחברה שבבעלות בני משפחתו, אך הוא חושש כי הרשעתו בפלילים תמנע ממשד הבטחון, שהוא הלקוח העיקרי של המוסך, להמשיך את קשריו עם החברה. הוצג לשה"מ מכתב של היועמ"ש של מחלקת הבטחון לפיו אם **יוגש כתב אישום** יושעה הנאשם מרשימת הספקים המוכרים של משרד הבטחון.

הסניגור התייחס למכתב זה, לנוכח העובדה שכתב אישום הוגש כבר לפני שנתיים והמוסך ממשיך לעבוד מול משרד הבטחון, וטען כי למרות האמור במכתב נאמר לו בע"פ כי הוחלט במשהב"ט להמשיך לעבוד מול המוסך אלא אם תהיה הרשעה בתיק.

התביעה בטיעוניה לעונש ביקשה להותיר את ההרשעה על כנה ולגזור מע"ת וקנס, ואילו הסניגור ביקש לאמץ את המלצת שירות המבחן.

לאחר ששקלתי את טענות הצדדים ואת תסקיר שירות המבחן, אני סבורה כי אין הצדקה במקרה דנן לסטות מהכלל, המחייב הרשעה בדין במקרה שהוכחה עבירה.

מדובר בעבירה חמורה שפגיעתה כפולה: גם מסכנת את בטחונם של הנהג והנוסעים העושים שימוש תחבורתי ברכב לא בטיחותי שהורד מהכביש, ואת בטחונם של משתמשים אחרים בדרך, וגם מטעה את גורמי אכיפת החוק, המשטרה, משרד הרישוי וקונים פוטנציאליים של הרכב לגבי מהותו, תקינותו ורישוי. העובדה כי העבירה בוצעה ע"י איש מקצוע ותיק ומנוסה בתחום מכונאות הרכב, האמון על הוראות החוק והתקנות לגבי בדיקות תקינות רכבים כחלק משגרת עבודתו, מוסיפה לכך חומרה יתרה.

לדעתי, לא ניתן להימנע מהרשעה בעבירה כזו מבלי לפגוע באופן בלתי מידתי באינטרס הציבורי בהוקעת מעשי עבירה מסוג זה, הנעשים בתכנון מראש ולמטרת בצע כסף, תוך התעלמות מהסיכון הציבורי שיוצרת העבירה.

חששו של הנאשם לפגיעה בהמשך עבודת המוסך שבבעלות משפחתו מול משרד הבטחון, אינו מצדיק התעלמות מהאינטרס הציבורי שבהוקעת מעשים כאלה ע"י הרשעה פלילית וענישה הולמת. נהפוך הוא: העבירה היא בליבת

העשיה המקצועית של המוסך והנאשם מול משרד הבטחון, עשיה המחייבת אמינות ומהימנות, וככל שהנאשם ממשיך למלא תפקיד ניהולי משמעותי במוסך הנ"ל, יש חשיבות להרשעתו בעבירת זיוף סימני רכב כדי שהרשעה זו תעמוד כתמרור אזהרה בפני משרד הבטחון בהתקשרותו העתידית עם המוסך.

לפיכך אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של זיוף סימני רכב.

לנוכח העבר הנקי, נטילת האחריות והתסקיר החיובי, אני מטילה על הנאשם 8 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, שלא יעבור עבירה בה הורשע.

קנס בסך 5,000 ₪ או חודש מאסר תמורתו.

הקנס ישולם בחמישה תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1.6.14.

צו להשמדת המוצגים.

הודעה זכות הערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, י"ג ניסן תשע"ד, 13 אפריל 2014, במעמד הצדדים.